

Jiří Žižka
DEN BEZ KONCE
• 6. 4. – 7. 5. 2007 •

9. 4. 1982 narozen v Ostravě-Vítkovicích

1997 - 2000 studia na ISŠ oděvní, služeb a podnikání v Ostravě-Porubě, obor Fotograf

2000 - 2002 nástavbové studium Podnikání v oborech obchodu a služeb na ISŠ oděvní, služeb a podnikání v Ostravě-Porubě,

2002 - 2006 Institut tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, bakalářské studium

2004 -2005 Ostravská univerzita v Ostravě, Pedagogická fakulta, doplňující pedagogické studium pro učitele odborné výchovy

2006 - dosud Institut tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, magisterské studium

Nyní působí jako učitel odborné výchovy (SŠ oděvní, služeb a podnikání, Ostrava-Poruba, učební obor fotograf) a volný fotograf

Účast na fotografických projektech:

Opava na prahu nového tisíciletí (dlouhodobý projekt ITF, zač. 2004)

Autorská výstava:

2006 – Den bez konce, Ostrava (katalog s textem J. Štreita a E. Sobka)

2007 - Opava na prahu nového tisíciletí, Slezská univerzita Opava

Kolektivní výstavy (výběr):

2004 – II. mezinárodní výtvarný plenér Krnov, Výstavní síň Městského muzea v Krnově

2005 – III. mezinárodní výtvarný plenér Krnov, Výstavní síň Městského muzea v Krnově

2005 – Volné sdružení krnovských výtvarníků - a13, Výstavní síň zámku Bruntál

2005 – Opava na prahu nového tisíciletí, Kabinet fotografie Domu umění v Opavě

2007 - Den bez konce, Cestograf (M. Popieluch), Kabinet fotografie Domu umění v Opavě

Ve své fotografické tvorbě se věnuje výhradně dokumentu. V Ostravě postupně pracoval na tématech Hrušov (1999 – 2000) a dosud rozpracovaných cyklech Den bez konce (od 2003) a Trosečníci (od 2006). Soustředí se dnes pouze na tyto neuzavřené cykly, které mají charakter subjektivního dokumentu. Jiří Žižka v cyklu Den bez konce pracuje s černobílou fotografií a jeho snímky jsou bezčasým deníkem obyčejného života a města, které samo pro něj nemá jasné hranice. Jeho deník je plný mnohdy jednoduchých situací, které se při hlubším přemítání přetavují v jakési metafory. Sám se o tomto cyklu vyjádřil: „Věřím, že i v banálních výjevech a triviálních každodenních scénách, kterých kolem denně vidíme stovky a které by naprostou většinu z nás nenapadlo fotografovat, lze objevit cosi přízračného.“ Často pracuje se symboly, které mají vizualizovat napětí, klid, samotu. Inspiruje se zážitky z dětství, které v dalším plánu promítá do nové skutečnosti. V cyklu Trosečníci pracuje v prostředí bývalých hornických kolonií. Fotografuje lidi jako současné svědky tohoto místa plného minulých osudů a příběhů. Hledá propojení s minulostí.

Den bez konce

Motto: „ Vidět znamená stále znovu podstupovat údiv nad jevem světa, dotýkat se jej smysly, nechat se jím uchvátit. Vidět, a vidět na této zemi; podobnou lekci nelze zapomenout.“ /A. Camus/

Co je Den bez konce? Den bez konce, je připomenutím nejen počátku našeho času, ale také jeho konce v budoucím věku. Den bez konce nepoznal ani jitra ani večera. Je to nepomíjející věk, který nikdy nezestárne...

Ve svém souboru fotografií z cyklu Den bez konce, usiluji o symbolické obrazové vyjádření různých emocí a pocitů lidí v našem komplikovaném světě. Snažím se vizualizovat stavy a niterné procesy samotného člověka. Jak totiž říká Pavel Dias: „Budoucnost fotografie je v oblasti nikoliv nalezeného, ale vymyšleného obrazu, ať se nám to líbí nebo ne.“ Stále silněji si uvědomuji skrytou iluzornost triviálních

výjevů, které nás denně obklopují. Pod jejich povrchem se totiž často ukrývá řada obrazových jinotajů jen obtížně popsatelných slovy. Hledám. Trpělivě čekám na pravý okamžik, žádnou ze zachycovaných situací nearanžuji a nijak neprovokuji její zrod. Na mých snímcích se můžete setkat s náznaky lidí pohybujících se na hraně mezi světlem a stínem. Často nemají konkrétní obrysy a jsou jen pomíjivými stopami své existence.

Někdy se mi také zdá, že ve skutečností žádné fotografie nevytvářím, ale že je pouze zprostředkovávám. Že ta pravda je kdesi mimo mě a já jsem jen pouhý nástroj, který ji dá na papír. Ze všeho nejraději mám vícevýznamové fotografie, které nenásilně nutí diváka se zastavit a pozorně hledat skryté významy a do kterých si každý může vložit svůj život a ještě stále tam zůstane trochu tajemství, které potom odhaluje po zbytek svého života. Někdy sám nevím, co všechno může být v mé práci, a když tam objevuji stále nové a nové významy, s pokorou si znovu uvědomuji, že jsem pouhý zprostředkovatel.

Jiří Žižka

